

Tibold Szabina

Szent asszonyok fájdalma

Nagyon sokáig nem írtam le a feltörő gondolataimat, mert nem hittem, hogy lényegesek, vagy hogy halványuló anyanyelvemmel megfelelő formába tudom őket önteni.

Érdekes, hogy ha valami alakot akar ölteni, akkor az addig nyüzsög, ameddig figyelmet nem kap végre és valahogy napvilágra nem fúrja magát. Bár ezeknek az írásoknak semmiféle irodalmi értékük nincsen, azonban a gyógyító erejük számomra kétségbevonhatatlan. A toll és a papír eszközeivé váltak egy megtisztuló folyamatnak, s megrögzítvén gondolataimat egy megkönnyebbülő, felszabaduló érzést adnak.

Az üzenet

Álltam útszélien,
Vártam jólétem...

Ittam forrásból,
Lelkem megtisztult –

Hűs szellő dalától
Szellemem felvidult,

Éj suttogásából
Reggelem kitárult.

Sétálok út mellett,
Lépek, nem sietek.

Megállok, figyelek –
Kövek beszélgetnek...

Leülök, hallgatok
Füvektől tanulok.

Madarak röptében
A képzelet suhan,

Pisztráng színeiben
Álom fogan.

Felállok, indulok
Halálra gondolok...

Erdő előtt megállok,
Fák órétől hátrálok –

Sötétségük rettentő,
Hívó szavuk dermesztő!

Félelmeimen átlépek,
Páfrányok alatt böngészek,

Felfedezek csepp törpéket
Gombáskertjük közepében.

Szivárvány tündérek illannak
Szememre álomport szórnak...

Ezeréves tölgyfa alatt
Moha kínálja ágyamat

Az Idő megfagy körülöttem,
Üzenet visszhangzik mellettem:

„Te ki legyőzted félelmed,
Énekeld meg a nevemet!”

A Kezdet

Ősanya felébredt és kiterjeszkedve találta magát a Semmiségben.

Pillantgatott erre, arra, meresztgette a szemét, de természetesen semmit nem látott. Ettől az erőfeszítéstől elfáradt, s újra lehunyta pilláit.

A Semmiségen tépelődött – tetszett neki a Semmiség, bár nem tudta mit lehet vele kezdeni.

A sötétség kényelmes volt, se meleg, se hideg, de unalmas.

Ekkor az Ósanya elkezdett tűnődni, hogyan lehetne egy kicsit kipofozni ezt a Semmiséget?

Tűnődése érdekes dolgot eredményezett: mindenfelé felvillanó, meg nem nevezett szórakoztató képek sorai jelentek meg előtte.

Az Ósanya emlékezett, hogy ébredése előtt is hasonló dolgok szórakoztatták. Meg akarta különböztetni a két jelenséget, ezért az ébredés előtti képeket elnevezte 'Álomnak', az új képeket pedig 'Képzletnek'. Így lettek ezek, az első gyermekei.

A szomorú dolog az volt, hogy amikor Képzlet után kinyitotta a szemét, a Semmiség nem tűnt nyugalmasabbnak tovább, hanem üresnek.

Gyorsan nevet talált neki elnevezte 'Úrnak'.

Tetszett az Ósanyának ez a kibontakozás és valahogy meg akarta ünnepelni a fejleményeket.

Töprengett, tűnődött, de semmi nem ötlött fel benne.

A hiábavaló erőlködésben megnyúltak az ajkai és nagy meglepetésére egy hatalmas Hang tört fel a torkából.

A Hang úgy megrázta a Sötétséget, hogy az darabokra esett és nagy káosz keletkezett. Minden része és darabja a Sötétségnek visszhangozta az Ósanya hangját. A nagyobb darabok mély hangon, a picik magasabb hangon, és az Ósanya örvendezt a káosznak. Megszűnt az unalom és a zúrvarból visszahallatszott csodálatos Hangja – gyorsan elnevezte ezt az új jelenséget 'Szférák Zenéjének', mivel a Káoszban gomolygó ködök gömbölyded formát öltöttek.

Most rájött az Ósanya, hogy látja a Szférákat, nem Álom vagy Képzlet segítségével, hanem a szemével! 'Mi okozza ezt az újdonságot?' Tette fel a kérdést magának. Feltűnt neki, hogy az Úrben gomolygó Szférák között világító Szférák is vannak, melyek hatására a nem világítók is láthatóvá válnak.

Elnevezte a világosságot 'Fénynek', a Fényt adókat pedig 'Napoknak'. Azokat a szférákat pedig melyek sötétben tartották titkaikat, az Ósanya elnevezte 'Bolygóknak'.

Kedvtelvé figyelte az Ósanya ezt a parádét és nagy elégedettség töltötte el a látványtól.

Amint nézegette az Úrben táncoló Bolygókat és

Napokat, észrevette, hogy kezdenek lelassulni, és a Szférák Zenéje is elhalkul.

Az Ósanya így megint unatkozni kezdett, s hogy szórakoztassa magát, kinyúlt és megérintette a Bolygókat, s Napokat. Lángoló és csodás színű vad fények táncoltak a Napokban, s a fények nagy melegséget árasztottak, a Bolygók magukba szívták és visszasugározták a fényt és a meleget.

Az Ósanya felfedezte, hogy több bolygó van, mint nap. Úgy nézett ki, hogy a bolygók élvezik a napból kiáradó fényt és meleget, s egy rendszert kezdtek kialakítani: minden Nap köré oda tömörülnek a hozzá legközelebb álló Bolygók. A Napok eltelve önmaguk csodájával nagyvonalúan ontják a fényt és a meleget mialatt a Bolygók minden oldalukat melegítve körbe táncolják a Napokat.

Tetszett ez az Ósanyának és elnevezte ezeket a csoportosulásokat 'Naprendszereknek'.

Ekkor belefáradva a megfigyelésbe, az Ósanya lehunyta szemét és Álom meglátogatta.

Kézen fogta az Álom az Ósanyát és elvitte magával egy sétára az Úrbe.

Ósanya nagyon szerette Álomot, mert az olyan dolgokat mutatott meg neki, melyeket a Képzlet soha nem tudott volna kiagyalni. Azonkívül Álom gyönyörű volt, állandóan változott és tele volt trükkökkel, meglepetésekkel. Álom megnyugtatta Ósanyát, megértetett vele dolgokat magyarázat nélkül és mindig talált számára valami érdekeset, szórakoztatót.

Az Ósanya nagyon büszke volt elsőszülött gyermekére, s boldogan követte őt, bármikor jött is érte.

Ezen a sétán Álom elvitte Ósanyát a Bolygókhoz – olyan közel vitte őt a forgoló gömbökhöz, hogy az Ósanya bepillantott titkaikba. Ósanya úgy megdöbbenett attól, amit látott, hogy Álomról meglepedkezvén felnyitotta a szemét. Képzlet már ott várakozott rá, s megsúgta neki látomása titkát: "Saját magad láttad viszont," – suttozta – „az arcod és a lényed tükröződik mindenben, mindenben.” Az Ósanya meghatódott Képzlet szavaitól és a felismerés simogató 'csodájától'. Ezt az érzést 'Büszkeségnek' nevezte, de egy idő után Büszkeség kényelmetlenné vált. Ezt a kényelmetlen érzést 'Szégyennek' nevezte el az Ósanya, mivel ez elválasztotta őt a csodától.

Ekkor az Ósanya így gondolkodott: "Álom és Képzlet testvérek, de nem ugyanazon az úton járnak. Álom kedves és titokzatos, Képzlet pedig

kíváncsi és hiú. Álom boldog önmagában, ismeri a dolgok lényegét teljességükben. Képzelet azonban állandóan kutat valami után, túr, fúr, mindent szétszed. Mind a ketten belőlem formálódtak, és én így látom őket a végtelenség tükrében. Védenem kell Álom tisztaságát Képzelet hatásaitól, ezért még egy megkülönböztetést teszek közöttük: Álmot lányomnak, Képzeletet pedig fiamnak nevezem.”

Ezután fátylat vont az Ősanya arca elé, hogy a tükörképe éljen önállóan a Mindenségben, s hordozza magában az Ő csodálatos emlékét.

Álmot és Képzeletet magához hívta, majd így szolt hozzájuk: „Gyermekeim, első csodáim a mindenségben! Ti magatokban hordozzátok lényemet, s én belőletek formálódtam. Azonban minden, ami létezik és minden, ami alakulóban van, az én képem viselője, az én lelkem hordozója. A Büszkeség, melyet Képzelet ébresztett bennem, Szégyenné vált az arcomon, ezért a fátyol előttem. Addig fogom ezt viselni, ameddig Képzelet meg nem találja Álom tisztaságát. Senki és Semmi, amely magában hordozza lényemet, nem tekinthet arcomra addig, amíg Szégyen el nem oszlott.

Gyermekeim, Álom és Képzelet, én most visszavonulok és nektek adom a közösen alkotott világot, hogy rendelkeztek vele az Én nevemben. Szeressétek egymást és együtt munkálkodjatok azon, hogy minél előbb lehullhasson fátylam, és arcom újra felragyoghasson.”

Álom nagy szeretettel megölelte anyját, rákacsintott Képzeletre és ellebegett titkával a Mindenség felé.

Képzelet pedig így szólt anyjához: „Örülök, hogy Fiadnak neveztél ki, tetszik nekem a megkülönböztetés. Ami viszont nem tetszik, az az, hogy Én voltam, aki felébresztette benned a kíváncsiságot és alkotó kedvet, nélkülem még ma is Álom szárnyain lebegnél az ürességben, bolyongnál tudat nélkül a Semmiségben. Én ébresztettelek fel, s hogyan fejezed ki háládat? Eltakarod az arcodat előlem, elválasztasz Álomtól, elzavarsz, hogy oldjam meg a problémáidat, mialatt Te – szabadságra mész!

Rendben van, megyek, de ne reméld, hogy én mindent a Te és Álom tetszése szerint fogok alakítani! Meg vannak a magam elképzelései!”

Az Ősanya elmosolyodott és érezte, hogy a fiából áradó mérgező és energia sok jó dolognak lesz

a kezdete, s ahol Álom és Képzelet együttműködik, ott Csodák fognak születni.

Mosolyát fia előtt még egyszer felfedvén így szólt Képzelethez: „Tekints még egyszer arcomra és vidd magaddal emlékét. Hordozd magadban a tudatot, hogy szeretlek és büszke vagyok Rád. Alkotó inspirálásod titkát ismerem, s most megosztom a Teremtéssel. Önfejtésednek is van pozitívuma, s tudd, hogy arcom nem előled takartam el, hanem önmagam elől.

Én vagyok az Első anya, a Kezdet, s valahol, valamit elhibáztam. Rajtad és Álmon keresztül remélem megtalálni a választ, s akkor minden, ami jeletem viseli újra felismerheti önmagát tükrömben.

Fátylam nem választ el, csak elhatárol a világtól, hogy megőrizze titkomat. Aki elér hozzám és meglebbenti fátylam, arról tudni fogom, hogy Rajtad és Álmon keresztül vezéreltetett. Aki nem hisz léteemben és nem emlékszik kezdetére, az olyan üres lesz belül, mint a Semmiség volt. Ha Önfejű kíváncsisággal le akarja tépni fátylam, azt könnyeim folyója elragadja, szégyenem pírát égét arcára. Képzelet, tereld a lényeket anyád igaza és szeretete felé!”

Képzelet felnézett az Ősanya ragyogó, mindent magába ölelő arcára és búcsúzóul ezt mondta: ”Velem teremtettél, az én csiklandozásomra. Lásd, az alkotásod milyen értelmes?!”

Képzelet eltűnt, Ősanya pedig nagy sóhajjal, de reménykedéssel a szívében végleg leengedte fátylát. Álom és Képzelet alakítják a világot azóta is, s ami jó, szép és harmonikus benne, arról tudja az Ősanya, hogy gyermekei közös ösztönzéséből született. Amikor az Ősanya fátyla meglebben, a szférák zenéje hallhatóvá válik és a fények mosolyognak.

(Folytatjuk)